

שמענו, ולא ידענו דבר, שהנה
הולכת ונשארונו נבוכים, ישנים,
בלי רוח, בלי דעת. צועקים,
ואומרים איכה.

שנינו, בכל לילה ולילה קול
מרירות של פאב של ציו"ן נשמע
מרום הרקיע למטה, וממטה
לרקיע, כמו שנאמר (ירמיה כה) ה'
ממרום ישאג וממעון קדשו יתן
קולו ישאג על נוהו.

בראשית הלילה היא מכונת
בבכיה, ושואגת מרום הרקיע
למעלה. יורדת למטה, למקום
המזבח החיצון, ורואה מקומה
חרב, טמא בטמאה, וכל מקום
לא נמצא בו. גועה ומיללת,
צוחת בקול של מרירות,
ואומרת: מזבחי, מזבחי, פרנסתי
שריית אותי בכמה נסוכים,
בכמה עולות טהורים קדושים.

כל האישים הקדושים, הגדולים
הממנים, היו רויים ושמחים ממך.
אוכלים עדונים, ומחלקים
חלקיהם ברומי הרקיע. (ועתה)
נתנו כף נבלת חסידים קדושים.
בני שנזבחו עליך, אוי לי
מדמיהם. וכל האישים הגדולים
הממנים נפלו ממקומם לקול
צנחותיהם.

יושבים בחוץ צווחים ובוכים
אותם אראלים קדושים, שאות
שמו הקדוש היה מתעטר עליהם,
ובו הם שמחים ועומדים. לקול
בכיותיהם האות הזו פתחה מהם,
ועלתה לרומי מרומים. ונשארו
כנזכה שבוכה ומיללת. זהו
שפתוב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו
חצה. אראלם בלא יו"ד, צעקו
חוצה.

מזבחי מזבחי, אחר שהרית
אותי בנבלות בנים חסידים
קדושים, שמסרו נפשם ונשמתם
עליך, נגנזת. איפה אמצא אותך?
איפה האש שעליך? גועה

ידענא מידי, דהא אזלת, ואשתארנא נבוכין,
דמיכין, בלא רוחא, בלא דעתא. צעקין,
ואמריין איכה.

תנינן, בכל ליליא ולייליא, קל מרירות דכאיבא
דציו"ן אשתמע מרום רקיעא לתתא,
ומתתא לרקיעא. כמה דאת אמר, (ירמיה כה ל) ה'
ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו ישאג
ישאג על נוהו.

בשירותא דליליא, היא אתפונת בבכיה,
ושואגת מרום רקיעא לעילא.
נחתת לתתא, לאתר מדבח החיצון, וחתת
דוכתה חריב, מסאב במסאבו, וכל אתר לא
אשתכח ביה. געת ומיללת, צוחת בקל
מרירו, ואמרת, מדבחי מדבחי, פרנסתי
דמרוית לי בכמה ניסוכין, בכמה עליון דכיין
קדישין.

כל גברין קדישין, רברבן ממנן, הוו מרוון
וחדאן מינה, אכלין עידונין, ופלגין
חולקיהון, ברומי רקיעא. (א"ה צ"ל וחסתא) יתבו
בך ניבלת חסידים קדושים. בני דאתדבחו
עליך, ווי לי מדמיהון. וכל גברין רברבין ממנן,
נפלו מדוכתיהון לקול צנחותיהון.

יתבין לבר צווחין ובכאן, אינון אראלים
קדישין, דאת שמייה קדישא הוה
מתעטר עלייהו, וביה אינון חדאן וקיימין.
לקל בכיותהון את דא פרחא מנייהו, וסלקא
לרומי מרומים, ואשתארו פנוקבא דבכאת
ומיללת. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לג ז) הן אראלם
צעקו חצה. אראלם בלא יו"ד, צעקו חוצה.

מדבחי מדבחי, לבתר דמרוית לי בניבלות
בנין חסידין קדישין, דמסרו נפשיהון
ונשמתיהון עליך, איתגניזת. אן אשפח לך, אן
אשתא דעליך. געת ומייללת ובכת בקל עצוב.

ומייללת ובוכה בקול עצוב.
ששת אלפי גברים קדושים, בכל
צד של ארבעת צדדי העולם, הם
שהיו אוכלים קרפן בכל יום,
יָרְדוּ עִמָּהּ, ומייללים ובוכים על
מזבח העולות. ויותר היו, אלא
שהתמעטו.

ואפילו אותם שעומדים בחוץ,
ברוח אחרת, שרוים מאותם
האיברים והפדרים, בראשית
הלילה צוחים, גועים ומייללים
על המזבח הזה. אוי לחמור
שאבד אבוסו, המקום שמתרנה
ממנו. מי ראה נהמת הגברים
הקדושים בגבירה, ממטה
למעלה, וממעלה למטה.

בחצות הלילה נכנסת לתוך
אותה הנקדה של ציון, מקום בית
קדשי הקדשים, רואה אותה
שנחרב, ונטמא מקום בית
מושבה ומטטה, גועה ומייללת,
עולה ממטה למעלה, וממעלה
למטה, מסתכלת במקום
הפרובים, צוחת בקול מר,
ומרימה קולה ואומרת: מטתי
מטתי, מקום בית מושבי!

על המקום הזה פתוב (שיר א) על
משפכי בלילות. משפכי, מטת
הגבירה. גועה בבכיה ואומרת:
מטתי, מקום מקדשי, המקום של
המרגליות הטובות, בית הפרכת
והכפרת, שהיו סומכים עליו
ששים אלף רבבות של אבני יקר,
סדרים סדרים, שורות שורות,
מסתכלים זה על זה. סדרי רמונים
מצעים עליו לארבעה צדדים.
העולם עמד בשבילך.

רבון העולם, בעלי הנה בא אלי,
והוא שוכב בין זרועי, וכל מה
שרצייתי ממנו, וכל רצוני עושה
בזמן הזה, כשהיה בא אלי ועזב
(שם) בי מדורו ומשתעשע בין
שדי.

מטתי מטתי, אינך זוכרת כשהייתי באה אליך בשמחה ובטוב לב, ואותם התינוקות העלמים

שתא אלפי גברי קדישין, בכל סטרא דארבע
סטרי עלמא, אינון דהוו אכלי קרפנא
בכל יומא, נחתי בהדה, ומייללין ובכיין על
מדבח דעלוון. ויתיר הוו, אלא אתמעטו.

ואפילו אינון דקיימין לבר, ברוח אחרא,
דמרוון מאינון אימרין ופדרין.
בשירותא דליליא צוחין געאן ומייללין על
האי מדבח. ווי לחמרא דאביד אבוסה, אתר
דמתרנה מניה. מאן חמי נהימו דגבריין קדישין
במטרוניתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא.
בפלגו ליליא, עאל לגו ההיא נקודה דציון,
אתר דבית קדש הקדשים, חמת ליה
דאתחריב, ואסתאב אתר בית מותבה וערסה,
געת ומייללת, סלקא מתתא לעילא, ומעילא
לתתא, אסתפל באתר דכרובים, צווחא בקול
מרירו, וארימת קלא ואמרה, ערסי ערסי, אתר
בית מותבי.

על האי דוכתא פתיב, (שה"ש ג א) על משפכי
בלילות. משפכי, ערסא דמטרוניתא. געת
בבכיה ואמרה, ערסי אתר מקדשי, אתר
דמרגלאין טבאן, בי פרוכתא וכפורתא, דהוו
סמכין עלוהי שתין אלפין רבוון אבני יקר,
סדרין סדרין, שורין שורין, מסתפלאן דא
לדא. סדרין דרמונין מתצען עליו לארבע
סטרין. עלמא קיימא בגינה.

רבון עלמא, בעלי, הוה אתי לגבי, והוא שכב
בין זרועי, וכל מה דבעינא מניה, וכל
בעותי עביד בעידנא דא. פד הוה אתי לגבי,
ושביק (שיר) בי מדוריה, ומשתעשע בין שדי.
ערסי ערסי, לית את דכיר פד הוינא אתא
לגבך בחדה ובשפירו דלכא, ואינון
רביין עולמין, הוי נפקי לקדמותי,

היו יוצאים כנגדי, מפנים
בכנפיהם בשמחה לקבלני.
העפר שבה היה קם ממקומו,
וראה איך נשפח ארון התורה
שניה כאן. מפאן יצא מזון לכל
העולם, ואור, וברכות לכל.

אשגח על בעלי - אינו כאן.
אשגח לכל צד. בזמן הזה
כשהיה בא אצלי בעלי, וסביבו
כמה בנים חסידים, וכל אותם
הצלמות מזמנות לקבלו.

והיינו שומעים מרחוק קול זוגי
הפעמונים מקשקשים בין רגליו,
כדי שאשמע קולו טרם הפנסו
אלי. כל עלמותי משבחות
ומודות לפני הקדוש ברוך הוא,
אחר כך הולכות כל אחת לבית
מושבה, והיינו יחידות מחבקות
בנשיקותינו באהבה.

בעלי בעלי, איפה פנית? כעת
הוא הזמן שהייתי משגיחה בך.
הסתפלתי בכל צד - ואינך. איפה
אשגח לך, ולא אבקש בשבילך?
זהו מקומך בזמן הזה לבא אלי,
הריני מזמנת כאן. והרי נשפחת
ממני. אינך זוכר ימי האהבה,
כשהייתי שוכבת בחיקך,
וחקוקה בדיוקנך, ודיוקני היה
חקוק בך. פחותם הזה שמשאיך
דיוקנו בחקיקת הכתב, כך
השארתי דיוקני בך, כדי
שתשתעשע בדיוקני, בעודי
בתוך צבאותי.

גועה בבכיה ואומרת: בעלי
בעלי, האור של העינים הרי
נחשף. אינך זוכר, כשהיית
מושיט שמאלך מתחת לראשי,
ואני מתענגת על רב שלום,
וימינך מחבבת באחווה
ובנשיקות. ונדרת לי שלא תעזב
אהבתי לעולמים. ונשבעת לי
(תהלים קלו) אם אשכחך ירושלים
תשפח ימיני, הנה נשפחתי ממך.
אינך זוכר, כשעמדתי אצלך בהר

בטשי בגדפייהו בחדוה, לקבלא לי.
עפרא דבך, הוה קם מדוכתיה, וחזו איך
איתנשיא ארונא דאורייתא דהות
הכא, מהכא נפקא מזונא לכל עלמא, ונהורא,
וברכאן לכלא.

אשגח על בעלי, לית הכא. אשגח לכל סטר.
בעידנא דא פד הוה אתי בעלי לגבי,
וסחרניה כמה בנין חסידין, וכל אינון
עולמתאן זמינין לקבלא ליה.

והוינא שמעין מרחיק, קל זוגין דפעמונים
מקשקשין בין רגלוי, בגין דאשמע
קליה עד דלא יעול לגבי. כל עולימתאן דילי,
משבחין ואודין קמי קודשא בריך הוא, לבתר
אזלין כל חד על פי מותביה, והוינן יחידאין
מחבקן בנשיקתהון ברחימו.

בעלי בעלי, אן פנית, השתא הוא עדנא
דהוינא אשגח בך. אסתפלנא בכל
סטר, ולית אנת. אן אשגח לך, ולא אתבע
בגינך.

דא הוא אתרך בעידנא דא, למיתי לגבי, הא
אנא זמינא הכא. הא אתנשית מנאי, לית
אנת דכיר יומי דרחימו, פד הוינא שכבת
בתוקפך, ומחקקא בדיוקנך, ודיוקני הוות
מחקקא בך, כהאי חותם דשביק דיוקניה
בגליפו דכתבא, הכי שבקנא דיוקני בך, בגין
דתשתעשע בדיוקני, בעוד דאנא בגו חילי.

געת בבכיה, וצוחת, בעלי בעלי, נהירו דעיני
הא איתחשף. לית אנת דכיר, פד הוית
אושית שמאלך מתחות רישי, ואנא מתענגא
על סגיא דשלום, וימינך מחבקא באחווה
ובנשיקין. ונדרת (דף קיב ע"ב) לי דלא תשבוק
רחימותא דילי לעלמין. ואומית לי, (תהלים קלו ה)